

EEN HECHTE BAND

Gij zijt geweest een toevlucht van
geslacht tot geslacht. (Ps. 90 : 1)

In de laatste maanden hebben wij allen geleefd en leven wij nog steeds in de bijzondere sfeer van de komende blijde gebeurtenis op 7 Januari a.s., wanneer onze geliefde Prinses in het huwelijk hoopt te treden met Prins Bernhard zur Lippe. De naam „zur Lippe“ heeft voor ons, Nederlanders, een zeer bijzonderen klank gekregen, en niet in het minst voor mij, die het voorrecht had om tot twee maal toe, met eenige vorstelijke dragers van dien doorluchtigen naam kennis te mogen maken.

Deze kennismaking bewoog zich uiteraard het meest op geestelijk terrein en liet daarom, naast een dankbare herinnering, vooral een verheugenden en geloofsversterkenden indruk na.

Toen ik zoo voor Z.D.H. Vorst Leopold zur Lippe mocht staan, dacht ik aan de donkere dagen van November 1918, toen de revolutie deze edele figuur niet enkel ontnam de macht en den glans van de Kroon, maar ook geheel zijn vermogen en inkomen. Met het geweer in de hand waakte hij des nachts over de rust van zijn geliefden, terwijl buiten op straat de roode gardisten aan den keizer getrouwe officieren neerschoten. En toch, door alle vernedering en smaad heen, bleef hij behouden dat heerlijke geloof in God, en verkondigde hij steeds opnieuw: „God is mijn geslacht steeds een Toevlucht geweest!“

Het was dan ook geen toeval, dat Ds W. Brüns, de hofprediker, toen wij met de Timotheüs-vrienden in den Vorsteliiken orafkelder stonden, de woorden uit den 90sten Psalm aanhaalde, dat deze woorden versmolten tot een innig gebed tot God, dat, door de donkerte der crypte heen, opsteeg naar het Licht!

Daar klonk de triomftoon in van heel een vorstelijk geslacht, dat zoowel in dagen van glorie en macht, als in dagen van vernedering en ellende, de knieën boog en nog

buigt voor den levenden God, en bidden kan: „Heere, leer mij mijn dagen tellen, opdat ik een wijs hart bekomme.“

Dit is het levensgebed van Vorst Leopold zur Lippe, iederen dag opnieuw. Hij draagt zijn liefde tot Christus uit in zijn omgeving. Deze Vorst, aan wien de revolutie alles ontnam, geeft nog steeds rijkelijk voor alle Christelijke doeleinden. In de Reformierte Stadtkirche bevinden zich de kleurrijke ramen, door hem geschonken; het mooie doopvont, dat naast het altaar staat, is een geschenk van Zijn Doorluchtige zuster, Prinses Carola.

Deze Prinses had eerst gemeend, de uitnoodiging om naar Den Haag te komen, te moeten afslaan, want „het kostte zooveel geld, en haar liefdadige stichtingen hadden het geld toch zoo noodig.“ Eindelijk, op hernieuwd verzoek, besloot zij dan toch maar te gaan. Hieruit spreekt het Christendom van de daad. Zij ziet over haar genoegens heen eerst den nood der armen, den nood van het Volk. Voor dezen nood offert zij nog het laatste op, dat de wreede revolutie van '18 haar overliet. Dat kon zij doen, omdat zij weet, dat: „God is geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht, ook voor mij.“

Dit zijn nu geen woorden uit een aedenkboek, uit een brochure, die alles in glans en gloed wil zetten, dit zijn woorden, die ik gehoord heb van de vorstelijke lippen, gelezen heb uit de vorstelijke ooren, vernomen heb uit de stemmen van hen, die dag aan dag met deze Vorstin omgaan.

De Timotheüs-avond te Detmold vond plaats in hetzelfde huis, waarin de groote musicus Brahms woonde en werkte. Brahms, de man van de Liefde. Deze avond eindigde met het zingen van het oude Duitsche lied: „k Aanbid de macht van Uwe liefde.“ Dit oude lied, dat nog steeds, en dat sinds meer dan een eeuw, avond aan avond in de taptoe der Rijksweer klinkt, en door de trompetten en trommels wordt uitgeschald over de vlakten en steden van het Duitsche Rijk. De macht der Liefde, die zich in Jezus openbaart. . . . Dat is de hechte band, die Oranje nu zal binden aan het vrome Huis van Lippe.

W. Laatsman

Koningin Wilhelmina en Prins Hendrik als verloofden

Prinses Juliana en Prins Bernhard als verloofden